

2023. március 18., szombat – Lk 18,9-14

„A farizeus megállt, és így imádkozott magában: 'Istenem! Hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, rabló, igaztalan és házasságtörő, mint ez a vámos is. Kétszer bűntölök hetente, tizedet adok mindenemből.' A vámos pedig távol állt meg, nem merte a szemét sem az égre emelni. Mellét verve így szólt: 'Istenem! Légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!'”

Roppant könnyű beleesni a farizeus hibájába. Hányszor nyugtatjuk meg magunkat azzal a téves elgondolással, hogy másokhoz képest ítéljük meg a cselekedeteinket! Azt gondolhatjuk: *„Tudom, hogy nem vagyok tökéletes, de legalább tisztességesen élek, nem lopok, csalog, hazudok (mint az a másik!)”* Pedig az Úr nem azt várja tőlünk, hogy másokhoz képest legyünk jobbak, hanem, hogy saját magunkból hozzuk ki a lehető legjobbat, legtöbbet minden egyes nap. Ez persze azt is jelenti, hogy időnként elbukunk, csalódást okozunk magunknak és másoknak. De milyen jó, hogy minden nap megteremthetjük az időt a csendre, elmélyülésre, hogy korrigálhassuk botlásainkat. A napjainkat lezáró imádságok lehetővé teszik, hogy bocsánatot kérjünk és megbocsáttassunk.

Lukács szavai az imádságról gondolkodtatnak el. Hogyan kell „jól” imádkozni? Tanult (szerzett) vagy belülről fakadó (velünk született) vallásos cselekedet? Napi rutin vagy napi szükséglet? Ezekre a kérdésekre adott válaszok feltehetőleg változnak, alakulnak az életünk során. Kiskoromban megtanultam, hogy az ima úgy kezdődik, hogy *Istenem*, és úgy zárul, hogy *Ámen* (és közte megköszönöm a jó időt, számháborút, métát...). Mostanra már igényként fogalmazódik meg bennem, hogy beszélgessek Istennel. Miért jó imádkozni? Mert ez végre egy olyan beszélgetés, ahol nem térít el mások gondolkodása, nem manipulálnak, hanem van lehetőségem meghallani azt a bizonyos Belső Hangot. A belső hang, ami talán az egyetlen kiút ebből a zűrzavaros, zajos világból.

Bajnok Sára, Budapest